

Faren eller ikke, skal være tvungen til at gaa ind i Foreningen og deeltage i at bære den hele Fare, som følger for Alle? Lad os sætte, at en Mand, der eier Dvæg og boer ene, som f. Ex. paa Hesseløen, skal tvinges ind i en gjensidig Assuranceforening med dem, der boe paa Grændsen af den Provinds, hvor Dvæg-sygdommen udbryder; er dette Noget, som med Nætte kan fordres, og som Staten bør indlade sig paa? Det synes at ligge overmaade meget udenfor det, vi her kunne tænke paa at befalte os med. Vi kunne tænke paa, af Statskassen at udrede Erstatningsomkostninger bagefter, naar vi see, hvorledes dette Unde har været, men vi kunne ikke opfordre Statskassen til at indskride og tvinge til en fælles gjensidig Assuranceforening; thi Andet er det ikke, oversat og fuldstændigt ubvillet, hvad det ærede Medlem foreslog. Derjom det ærede Medlem foreslog at lægge Skat paa Dvægholderne og, hvis denne ikke rakte til, saa at tage Næsten af Statskassen, saa vilde dette gaae videre, end han selv synes at gaae, idet han jo sthyder fra sig, at de andre Borgere, som det blev bemærket af det ærede Medlem bagved mig (Vilde), skulde bære en dobbelt Byrde, baade de høie Priser, som Kjøbet vilde komme i, og tillige Byrden af det Tab, som Dvægeierne led. Er det derimod Meningen, at Dvægeierne selv skulde bære denne Udgift, træder Forholdet frem som en Tvangsassuranceforening. En saadan tvungen Assuranceforening tror jeg ikke, der er Anledning til at opfordre Regjeringen til at gaae ind paa; men det er fuldkommen vist, at Regjeringen ikke kunde gjøre det ved en provisorisk Lov, thi dette vilde være at gaae meget videre, end Regjeringen kunde gaae. Ligeoverfor Lovven af 1857 tror jeg, at det er ganske klart, at det ikke kan være Statens Sag at blive ved at erstatte. Det er allerede oplyst, at Staten kun kan erstatte, saalænge den slaæer ned, læn-gere ikke. Men hvad der forekommer mig, at der ikke er noksom lagt Mærke til, er, at Nedslagningsstyret har man grebet meget for seent til i England; man har troet,

at denne Sygdom kunde helbredes, og man er derved kommen til ikke at møde den paa tilbørlig kraftig Maaade. Vi have jo selv liggende for os et Exempel, som her bør være advarende. I Island var der for nogle Aar siden Faarepest — vel ikke saa dødelig som denne Sygdom og heller ikke saa smitsom, men dog meget dødelig og meget smitsom. I et nordligt Amt var der en kraftig Amtmand, som ikke troede paa Cuurmethoden, slog ned for Fode og fik Sygdommen standset, medens Sygdommen neppe endnu er standset i de Egne, hvor Cuurmethoden anvendes. Naar man nu gjør Regning over, hvor der er tabt meest, finder man, at der er tabt meest, hvor der er cureret meest, og at der er tabt mindst, hvor man har slaget mest (Vilde: Det er dog vist tvivlsomt!). Saavidt jeg kan see af de Beretninger, der ere os meddeelte, hænger det saaledes sammen; men det er ganske vist, at jo farligere Sygdommen bliver, desto mere gjælder det om strax at slaæe ned; og det er det Gunstige ved vore Forhold, at vi have en Lov, der giver Veilighed dertil. Hvad det kommer an paa ved denne Sag, er, at Regjeringen giver de stedlige Myndigheder det behørlige Paalæg om ligeoverfor en Sygdom af denne Natur at gribe til strax og med fuldstændig Kraft; mere kunne vi ikke komme til ved denne Side af Sagen. Vi komme nu til den næste Side af Sagen, der ligger for i selve Lovforslaget. Der tror jeg, at man for lidt har fremhævet den væsentlige Side af Forslaget, det er ikke gjensidige Forsikringer, men Gjenforsikringer mellem de forskjellige Foreninger. Det er dette, Regjeringen maa have sin Opmærksomhed henvendt paa, at den ikke giver nogen Begunstigelse til nogen gjensidig Forsikringsforening, som ikke har Gjenforsikring. Det er paa denne Maaade, Regjeringen skal gaae frem. Den skal ikke forhindre Foreninger indenfor et mindre Omraade, men den skal tvinge de mindre Foreninger til gjensidig at understøtte og hjælpe hverandre. Naar Forslaget ikke foreligger saaledes, at vi med Sik-